

Mk kapitola 1.

[1] Počátek evangelia Ježíše Krista, Syna Božího. [2] Je psáno u proroka Izaiáše: "Hle, já posílám posla před tvou tvář, by ti připravil cestu. [3] Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Páně, vyrovnejte mu stezky!" [4] To se stalo, když Jan Křtítel vystoupil na poušti a kázal: "Čiňte pokání a dejte se pokřtít na odpuštění hříchů." [5] Celá judská krajina i všichni z Jeruzaléma vycházeli k němu, vyznávali své hříchy a dávali se od něho křtít v řece Jordánu. [6] Jan byl oděn velbloudí srstí, měl kožený pás kolem boků a jedl kobyly a med divokých včel. [7] A kázal: "Za mnou přichází někdo silnější, než jsem já; nejsem hoden, abych se sklonil a rozvázal řemínek jeho obuvi. [8] Já jsem vás křtíl vodou, on vás bude křtít Duchem svatým. [9] V těch dnech přišel Ježíš z Nazareta v Galileji a byl v Jordánu od Jana pokřtěn. [10] V tom, jak vystupoval z vody, uviděl nebesa rozervená a Ducha, který jako holubice sestupuje na něj. [11] A z nebe se ozval hlas: "Ty jsi můj milovaný Syn, tebe jsem si vyvolil." [12] A hned ho Duch vyvedl na poušť. [13] Byl na poušti čtyřicet dní a satan ho pokoušel; byl mezi dravou zvěří a andělé ho obsluhovali. [14] Když byl Jan uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a kázal Boží evangelium. [15] Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věřte evangelium." [16] Když šel podél Galilejského moře, uviděl Šimona a jeho bratra Ondřeje, jak vrhají síť do moře; byli totiž rybáři. [17] Ježíš jim řekl: "Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí." [18] Ihned opustili síť a šli za ním. [19] O něco dále uviděl Jakuba Zebedeova a jeho bratra Jana; ti byli na lodi a spravovali síť. [20] Hned je povolal. A zanechali na lodi svého otce Zebedea s pomocníky a šli za ním. [21] Když přišli do Kafarnaum, hned v sobotu šel do synagógy a učil. [22] I žasl nad jeho učením, neboť učil jako ten, kdo má moc, a ne jako zákoníci. [23] V jejich synagóze byl právě člověk, posedlý nečistým duchem. Ten vykřikl: [24] "Co je ti do nás, Ježíši Nazaretský? Přišel jsi nás zahubit? Víme, kdo jsi. Jsi svatý Boží." [25] Ale Ježíš mu pohrozil: "Umlkni a vyjdi z něho!" [26] Nečistý duch jím zalomcoval a s velkým křikem z něho vyšel. [27] Všichni užasli a jeden druhého se ptali: "Co to je? Nové učení plné moci - i nečistým duchům přikáže, a poslechnou ho." [28] A pověst o něm se rychle rozšířila po celé galilejské krajině. [29] Když vyšel ze synagógy, vstoupil s Jakubem a Janem do domu Šimonova a Ondřejova. [30] Šimonova tchyně ležela v horečce. Hned mu o ní pověděli. [31] Přistoupil k ní, vzal jí za ruku a pozvedl ji. Horečka jí opustila a ona je obsluhovala. [32] Když nastal večer a slunce zapadlo, přinášeli k němu všechny nemocné a posedlé. [33] Celé město se shromáždilo u dveří. [34] I uzdravil mnoho nemocných rozličnými neduhy a mnoho zlých duchů vyhnal. A nedovoloval zlým duchům mluvit, protože věděli, kdo je. [35] Časně ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel z domu; odešel na pusté místo a tam se modlil. [36] Šimon a jeho druhové se pustili za ním. [37] Když ho našli, řekli: "Všichni tě hledají." [38] Řekne jim: "Pojďte jinam do okolních městeček, abych i tam kázal, nebo proto jsem vyšel." [39] A tak šel, kázal v jejich synagógách po celé Galileji a vyháněl zlé duchy. [40] Přejde k němu malomocný a na kolenou ho prosí: "Chceš-li, můžes mě očistit." [41] Ježíš se slitoval, vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl: "Chci, buď čist." [42] A hned se jeho malomocenství ztratilo a byl očištěn. [43] Ježíš mu pohrozil, poslal jej ihned pryč [44] a nařídil mu: "Ne, abys někomu něco říkal! Ale jdi, ukaž se knězi a obětuj za své očistění, co Mojžíš přikázal - jim na svědectví." [45] On však odešel a mnoho o tom vyprávěl a rozhlašoval, takže Ježíš už nemohl veřejně vejít do města, ale zůstal venku na opuštěných místech. A chodili k němu odevšad.

Mk kapitola 2.

[1] Když se po několika dnech vrátil do Kafarnaum, proslechlo se, že je doma. [2] Sešlo se tolik lidí, že už ani přede dveřmi nebylo k hnutí. A mluvil k nim. [3] Tu k němu přišli s ochrnutým; čtyři ho nesli. [4] Protože se pro zástup nemohli k němu dostat, odkryli střechu tam, kde byl Ježíš, prorazili otvor a spustili dolů nosítka, na kterých ochrnutý ležel. [5] Když Ježíš viděl jejich víru, řekl ochrnutému: "Synu, odpouštěj se ti hříchy." [6] Seděli tam někteří ze zákoníků a v duchu uvažovali: [7] "Co to ten člověk říká? Rouhá se! Kdo jiný může odpouštět hříchy než Bůh?" [8] Ježíš hned svým duchem poznal, o čem přemýšlejí, a řekl jim: "Jak to, že tak uvažujete? [9] Je snadnější říci ochrnutému: "Odpouštěj se ti hříchy," anebo říci: "Vstaň, vezmi své lože a chod?" [10] Abyste však věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpouštět hříchy" - řekne ochrnutému: [11] "Právím ti, vstaň, vezmi své lože a jdi domů!" [12] On vstal, vzal hned své lože a vyšel před očima všech, takže všichni žasl a chválili Boha: "Něco takového jsme ještě nikdy neviděli." [13] Vyšel opět k moři. Všechnen lid k němu přicházel a on je učil. [14] A když šel dál, viděl Leviho, syna Alfeova, jak sedí v celnici, a řekl mu: "Pojď za mnou." On vstal a šel za ním. [15] Když byl u stolu v jeho domě, stolovalo s Ježíšem a jeho učedníky mnoho celníků a jiných hříšníků; bylo jich totiž mnoho mezi těmi, kteří ho následovali. [16] Když zákoníci z farizejské strany viděli, že jí s hříšníky a celníky, říkali jeho učedníkům: "Jak to, že jí s celníky a hříšníky?" [17] Ježíš to uslyšel a řekl jim: "Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Nepřišel jsem pozvat spravedlivé, ale hříšníky." [18] Učedníci Janovi a farizeové se postili. Přišli k němu a ptali se: "Jak to, že se učedníci Janovi a učedníci farizeů postí, ale tvoji učedníci se nepostí?" [19] Ježíš jim řekl: "Mohou se hosté na svatbě postit, když je ženich s nimi? Pokud mají ženicha mezi sebou, nemohou se postit. [20] Přejdou však dny, kdy od nich ženich bude vzat; potom, v ten den, se budou postit. [21] Nikdo nepříšívá záplatu z neseprané látky na starý šat, jinak se ten přišitý kus vytrhne, nově od starého, a díra bude ještě větší. [22] A nikdo nedává mladé víno do starých měchů, jinak víno roztrhne měchy a měchy i víno přijdou nazmar. Nové víno do nových měchů!" [23] Jednou v sobotu procházel obilím a jeho učedníci začali cestou mnout zrní z klasů. [24] Farizeové mu řekli: "Jak to, že děláš v sobotu, co se nesmí!" [25] Odpověděl jim: "Nikdy jste nečetli, co udělal David, když měl hlad a neměl co jíst, on i ti, kdo byli s ním? [26] Jak za velekněze Abiataru vešel do domu Božího a jedl posvátné chleby, které nesmí jíst nikdo kromě kněží, a dal i těm, kdo ho provázeli?" [27] A řekl jim: "Sobota je učiněna pro člověka, a ne člověk pro sobotu. [28] Proto je Syn člověka pánem i nad sobotou."

Mk kapitola 3.

[1] Vešel opět do synagógy; a byl tam člověk s odumřelou rukou. [2] Číhali na něj, uzdraví-li ho v sobotu, aby jej obžalovali. [3] On řekl tomu člověku s odumřelou rukou: "Vstaň a pojď doprostřed!" [4] Pak se jich zeptal: "Je dovoleno v sobotu jednat dobře, či zle, život zachránit, či utratit?" Ale oni mlčeli. [5] Tu se po nich rozhlédl s hněvem, zarmoucen tvrdostí jejich srdce, a řekl tomu člověku: "Zvedni ruku!" Zvedl ji, a jeho ruka byla zase zdravá. [6] Když farizeové vyšli ven, hned se proti němu s herodiány umlouvali, že ho zahubí. [7] Ježíš se se svými učedníky uchýlil k moři. Šlo za ním množství lidí z Galileje; ale i z Judska, [8] Jeruzaléma, Idumeje, ze Zajordání a z okolí Týru a Sidónu přišlo k němu velké množství, když slyšeli, co všechno činí. [9] Požádal učedníky, ať pro něho připraví loď, aby se zástup na něho netlačil. [10] Mnohé totiž uzdravil, proto se ti, kdo trpěli chorobami, tlačili k němu, aby se ho dotkli. [11] A nečistí duchové, jakmile ho viděli, padali před ním na zem a křičeli: "Ty jsi Syn Boží!" [12] On však jim přísně nakazoval, aby ho neprozrazovali. [13] Vystoupil na horu a zavolal k sobě ty, které si vyvolil; i přišli k němu. [14] Ustanovil jich dvanáct, aby byli s ním, aby je posílal kázat [15] a aby měli moc vymítat zlé duchy. [16] Ustanovil těchto dvanáct: Petra - toto jméno dal Šimonovi - [17] Jakuba Zebedeova a jeho bratra Jana, jimž dal jméno Boanerges, což znamená "synové hromu", [18] Ondřeje, Filipa, Bartoloměje, Matouše, Tomáše, jakuba Alfeova, Tadeáše,

Šimona Kananejského [19] a Išariotského Jidáše, který ho pak zradil. [20] Vešel do domu a opět shromáždil zástup, takže nemohli ani chleba pojmít. [21] Když to uslyšeli jeho příbuzní, přišli, aby se ho zmocnili; říkali totiž, že se pomátl. [22] Zákoníci, kteří přišli z Jeruzaléma, říkali: "Je posedlý Belzebulem. Ve jménu knížete démonů vyhání demony." [23] Zavolal je k sobě a mluvil k nim v podobenstvích: "Jak může satan vyhánět satana? [24] Je-li království vnitřně rozděleno, nemůže obstát. [25] Je-li dům vnitřně rozdělen, nebude moci obstát. [26] A povstane-li satan sám proti sobě a je rozdvojen, nemůže obstát a je s ním konec. [27] Nikdo nemůže vejít do domu silného muže a uloupit jeho věci, jestliže toho siláka dříve nespoutá. Pak teprve vyloupí jeho dům. [28] Amen, pravím vám, že všechno bude lidem odpuštěno, hříchy i všechna možná rouhání. [29] Kdo by se však rouhal proti Duchu svatému, nemá odpuštění na věky, ale je vinen věčným hříchem." [30] Toto pravil, protože řekli: "Má nečistého ducha." [31] Tu přišla jeho matka a jeho bratři. Stáli venku a vzkázali mu, aby k nim přišel. [32] Kolem něho seděl zástup; řekli mu: "Hle, tvoje matka a tvoji bratři jsou venku a hledají tě." [33] Odpověděl jim: "Kdo je má matka a moji bratři?" [34] Rozhlédl se po těch, kteří seděli v kruhu kolem něho, a řekl: "Hle, moje matka a moji bratři! [35] Kdo činí vůli Boží, to je můj bratr, má sestra i matka."

Mk kapitola 4.

[1] Opět začal učit u moře. Shromáždil se k němu tak veliký zástup, že musel vstoupit na loď na moři; posadil se v ní a celý zástup byl na břehu. [2] Učil je mnohému v podobenstvích. Ve svém učení jim řekl: [3] "Slyšte! Vyšel rozséváč rozsívat. [4] Když rozsíval, padlo některé zrno podél cesty, a přiletěli ptáci a sezobali je. [5] Jiné padlo na skalnatou půdu, kde nemělo dost země, a hned vzešlo, protože nebylo hluboko v zemi. [6] Ale když vyšlo slunce, spálilo je; a protože nemělo kořen, uschlo. [7] Jiné zase padlo do trní; trní vzrostlo, udusilo je, a zrno nevydalo úrodu. [8] A jiná zrna padla do dobré země a vzházela, rostla, dávala úrodu a přinášela užitek i třicetnásobný i šedesátinásobný i stonásobný." [9] A řekl: "Kdo má uši k slyšení, slyš!" [10] A když byl o samotě, vyptávali se ho ti, kdo byli s ním, co znamenají podobenství. [11] I řekl jim: "Vám je dáno znát tajemství Božího království; ale těm, kdo jsou vně, děje se všechno v podobenstvích, [12] aby "hleděli a hleděli, ale neviděli, poslouchali a poslouchali, ale nechápali, aby se snad neobrátili a nebylo jim odpuštěno"." [13] Řekl jim: "Nerozumíte tomuto podobenství? Jak porozumíte všem ostatním? [14] Rozséváč rozsívá slovo. [15] Toto jsou ti podél cesty, kde se rozsívá slovo: Když je uslyší, hned přichází satan a odnímá slovo do nich zaseté. [16] A podobně ti, u nichž je zaseto na skalnatou půdu: Ti slyší slovo a hned je s radostí přijímají. [17] Nemají však v sobě kořen a jsou nestáli; když pak přijde tíseň nebo pronásledování pro to slovo, hned odpadají. [18] U jiných je zaseto do trní: Ti slyší slovo, [19] ale časné starosti, vábivost majetku a chtivost ostatních věcí vnikají do nitra a dusí slovo, takže zůstane bez úrody. [20] Toto pak jsou ti, u nichž je zaseto do dobré země: Ti slyší slovo, přijímají je a nesou úrodu třicetnásobnou i šedesátinásobnou i stonásobnou." [21] A řekl jim: "Přichází snad světlo, aby bylo dáno pod nádobu nebo pod postel, a ne na svícen? [22] Nic není skrytého, aby to jednou nebylo zjeveno, a nic nebylo utajeno, leč aby vyšlo najevo. [23] Kdo má uši k slyšení, slyš!" [24] Řekl jim také: "Dávejte pozor na to, co slyšíte! Jakou mírou měříte, takovou vám bude naměřeno, a ještě přidáno. [25] Neboť kdo má, tomu bude dáno, a kdo nemá, tomu bude odňato i to co má." [26] Dále řekl: "S královstvím Božím je to tak, jako když člověk vhodí semeno do země; [27] ať spí či bdí, v noci i ve dne, semeno vzhází a roste, on ani neví jak. [28] Země sama od sebe plodí nejprve stéblo, potom klas a nakonec zralé obilí v klasu. [29] A když úroda dozraje, hned hospodář pošle srp, protože nastala žeň." [30] Také řekl: "K čemu přirovnáme Boží království nebo jakým podobenstvím je znázorníme? [31] Je jako hořčičné zrno: Když je zaseto do země, je menší, než všechna semena na zemi; [32] ale když je zaseto, vzejde, přerůstá všechny byliny a vyhání tak velké větve, že ptáci mohou hnízdit v jejich stínu." [33] V mnoha takových podobenstvích mluvil jim slovo tak, jak mohli slyšet. [34] Bez podobenství k nim nemluvil, ale v soukromí svým učedníkům vykládal. [35] Téhož dne večer jim řekl: "Přeplovme se na druhou stranu!" [36] I opustili zástup a odvezli ho lodí, na které byl. A jiné lodi ho doprovázely. [37] Tu se strhla velká bouře s vichřicí a vlny se valily na loď, že už byla skoro plná. [38] On však na zádi lodi na podušce spal. I probudí ho a řeknou mu: "Mistře, tobě je jedno, že zahyneme?" [39] Tu vstal, pohrozil větru a řekl moři: "Zmlkni a utiš se!" I ustal vítr a bylo veliké ticho. [40] A řekl jim: "Proč jste tak ustrašení? Což nemáte víru?" [41] Zdělili se velikou bázni a říkali jeden druhému: "Kdo to jen je, že ho poslouchá i vítr i moře?"

Mk kapitola 5.

[1] Přijeli na protější břeh moře do krajiny gerasenské. [2] Sotva vystoupil z lodi, vyšel proti němu z hrobů člověk nečistého ducha. [3] Ten bydlel v hrobech a nikdo ho nedokázal spoutat už ani řetězy. [4] Často totiž byl už spoután okovy a řetězy, ale řetězy se sebe strhal a okovy rozlámal. Nikdo neměl sílu ho zkotit. [5] A stále v noci i ve dne křičel mezi hroby a na horách a bil do sebe kamením. [6] Když spatřil z dálky Ježíše, přiběhl, padl před ním na zem [7] a hrozně křičel: "Co je ti po mně, Ježíši, synu Boha nejvyššího? Při Bohu tě zapřísahám, netrap mě!" [8] Ježíš mu totiž řekl: "Duchu nečistý, vyjdi z toho člověka!" [9] A zeptal se ho: "Jaké je tvé jméno?" Odpověděl: "Mé jméno je "legie", poněvadž je nás mnoho." [10] A velmi ho prosil, aby je neposílal pryč z té krajiny. [11] Páso se tam na svahu hory velké stádo vepřů. [12] I prosili ho ti zlí duchové: "Pošli nás, ať vejdemo do těch vepřů!" [13] On jim to dovolil. Tu nečistí duchové vyšli z posedlého a vešli do vepřů. Stádo pak - bylo jich na dva tisíce - hnalo se střemhlav po srázu do moře a v moři se utopilo. [14] Pasáci utekli a donesli o tom zprávu do města i vesnic. Lidé se šli podívat, co se stalo. [15] Přišli k Ježíšovi a spatřili toho posedlého, který mívával množství zlých duchů, jak sedí oblečen a chová se rozumně; a zdělili se. [16] Ti, kteří to viděli, vyprávěli o posedlém a také o vepřích, co se s nimi stalo. [17] Tu počali Ježíše prosit, aby odešel z jejich končin. [18] Když vstupoval na loď, prosil ho ten člověk dříve posedlý, aby směl s ním. [19] Ale nedovolil mu to a řekl: "Jdi domů k svým a pověz jim, jak veliké věci ti učinil Pán, když se nad tebou smiloval." [20] Tehdy odešel a začal zvěstovat v Dekapoli, jak veliké věci mu učinil Ježíš; a všichni se divili. [21] Když se Ježíš přeplavil v lodi opět na druhou stranu, shromáždil se k němu veliký zástup, když byl ještě na břehu moře. [22] Tu přišel k němu jeden představený synagógy, jménem Jairos, a sotva Ježíše spatřil, padl mu k nohám [23] a úpěnlivě ho prosil: "Má dcerka umírá. Pojď, vlož na ni ruce, aby byla zachráněna a žila!" [24] Ježíš odešel s ním. Velký zástup šel za ním a tlačil se na něj. [25] A byla tam žena, která měla dvanáct let krvácení. [26] Podstoupila mnohé léčení u mnoha lékařů a vynaložila všechno, co měla, ale nic jí nepomohlo, naopak, šlo to s ní stále k horšímu. [27] Když zaslechla o Ježíšovi, přišla ze zadu v zástupu a dotkla se jeho šatu. [28] Žíkala si totiž: "Dotknu-li se aspoň jeho šatu, budu vysvobozena!" [29] A rázem přestalo jí krvácení a ucítila v těle, že je vyléčena ze svého trápení. [30] Ježíš hned poznal, že z něho vyšla síla, otočil se v zástupu a řekl: "Kdo se to dotkl mého šatu?" [31] Jeho učedníci mu řekli: "Vidíš, jak se na tebe zástup tlačí, a ptáš se: "Kdo se mne to dotkl?"" [32] I rozhlížel se, aby našel tu, která to učinila. [33] Ta žena věděla, co se s ní stalo, a tak s bázni a chvěním přišla, padla mu k nohám a pověděla celou pravdu. [34] A on jí řekl: "Dcero, tvá víra tě zachránila. Odejdi v pokoji, uzdravena ze svého trápení!" [35] Když ještě mluvil, přišli lidé z domu představeného synagógy a řekli: "Tvá dcera zemřela; proč ještě obtěžuješ mistra?" [36] Ale Ježíš nedbal na ta slova a řekl představenému synagógy: "Neboj se, jen věř!" [37] A nedovolil nikomu, aby šel s ním, kromě Petra, Jakuba a jeho bratra Jana. [38] Když přišli do domu představeného synagógy, spatřili velký rozruch, pláč a kvílení. [39] Vešel dovnitř a řekl jim: "Proč ten rozruch a

pláč? Dítě neumřelo, ale spí." [40] Oni se mu posmívali. On však všecky vyhnal, vzal s sebou otce dítěte, matku a ty, kdo byli s ním, a vystoupil tam, kde dítě leželo. [41] Vzal ji za ruku a řekl: "Talitha kum," což znamená: "Děvče, pravím ti, vstaň!" [42] Tu děvče hned vstalo a chodilo; bylo jí dvanáct let. A zmocnil se jich úžas a zděšení. [43] Přísně jim nařídil, že se to nikdo nesmí dovědět, a řekl, aby jí dali něco k jídlu.

Mk kapitola 6.

[1] Vyšel odtamtud a šel do svého domova; učedníci šli s ním. [2] Když přišla sobota, počal učit v synagóg. Mnoho lidí ho poslouchalo a v úžasu říkali: "Odkud to ten člověk má? Jaká je to moudrost, jež mu byla dána? A jak mocné činy se dějí jeho rukama! [3] Což to není ten tesař, syn Mariin a bratr Jakubův, Josefův, Judův a Šimonův? A nejsou jeho sestry tady u nás?" A byl jim kamenem úrazu. [4] Tu jim Ježíš řekl: "Prorok není beze cti, leda ve své vlasti, u svých příbuzných a ve svém domě." [5] A nemohl tam učinit žádný mocný čin, jen na několik málo nemocných vložil ruce a uzdravil je. [6] A podivil se jejich nevěře. [7] Zavolal svých dvanáct, počal je posílat dva a dva a dával jim moc nad nečistými duchy. [8] Přikázal jim, aby si nic nebrali na cestu, jen hůl: ani chleba, ani mošnu, ani peníze do opasku; [9] aby šli jen v sandálech a nebrali si dvoje šaty. [10] A řekl jim: "Když přijдете někam do domu, tam zůstávejte, dokud z těch míst neodejdete. [11] A které místo vás nepřijme a kde vás nebudou chtít slyšet, vyjděte odtamtud a setřeste prach svých nohou na svědectví proti nim." [12] I vyšli a volali k pokání; [13] vymítali mnoho zlých duchů, potřáli olejem mnoho nemocných a uzdravovali je. [14] Uslyšel o tom král Herodes, neboť jméno Ježíšovo se stalo známým; říkalo se: "Jan Křtítel vstal z mrtvých, a proto v něm působí mocné síly." [15] Jiní pak říkali: "Je to Eliáš!" A zase jiní: "Je to prorok - jeden z proroků." [16] Když to Herodes uslyšel, řekl: "To vstal Jan, kterého jsem dal stít." [17] Tento Herodes totiž dal Jana zatknout a vsadit v poutech do žaláře kvůli Herodiadě, manželce svého bratra Filipa, protože si ji vzal za ženu. [18] Jan totiž říkal Herodovi: "Není dovoleno, abys měl manželku svého bratra!" [19] Herodias byla plná zloby proti Janovi, ráda by ho zbavila života, ale nemohla. [20] Herodes se totiž Jana bál, neboť věděl, že je to muž spravedlivý a svatý, a chránil ho; když ho slyšel, byl celý nejistý, a přece mu rád naslouchal. [21] Vhodná chvíle nastala, když Herodes o svých narozeninách uspořádal hostinu pro své dvořany, důstojníky a významné lidi z Galileje. [22] Tu vstoupila dcera té Herodiady, tančila a zalíbila se králi Herodovi i těm, kdo s ním hodovali. Král řekl dívce: "Požádej mě o cokoliv chceš, a já ti to dám." [23] Zavázal se jí přísahou: "O cokoli požádáš, dám tobě, až do polovice mého království." [24] Ona vyšla a zeptala se matky: "Oč mám požádat?" Ta odpověděla: "O hlavu Jana Křtitele." [25] Spěchala ihned dovnitř ke králi a přednesla mu svou žádost: "Chci, abys mi ihned dal na míse hlavu Jana Křtitele." [26] Král se velmi zarmoutil, ale pro přísahu před spolustolovníky nechtěl ji odmítnout. [27] I poslal hned kata s příkazem přinést Janovu hlavu. Ten odešel, sňal ho v žaláři [28] a přinesl jeho hlavu na míse; dal ji dívce a dívka ji dala své matce. [29] Když to uslyšeli Janovi učedníci, přišli, vzali jeho tělo a uložili je do hrobu. [30] Apoštolové se shromáždili k Ježíšovi a oznámili mu všecko, co činili a učili. [31] Řekl jim: "Pojďte sami stranou na pusté místo a trochu si odpočiňte!" Stále totiž přicházelo a odcházelo mnoho lidí, a neměli ani čas se najíst. [32] Odjeli tedy lodí na pusté místo, aby byli sami. [33] Mnozí spatřili, jak odjíždějí a poznali je; pěšky se tam ze všech měst sběhli a byli tam před nimi. [34] Když vystoupil, uviděl velký zástup a bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře. I začal je učit mnohým věcem. [35] Když už čas pokročil, přistoupili k němu jeho učedníci a řekli: "Toto místo je pusté a čas už pokročil. [36] Propusť je, ať si jdou do okolních dvorů a vesnic koupit něco k jídlu." [37] Odpověděl jim: "Dejte vy jim jíst!" Řekli mu: "Máme jít nakoupit za dvě stě denárů chleba a dát jim jíst?" [38] Zeptal se jich: "Kolik chlebů máte? Jděte se podívat!" Když to zjistili, řekli: "Pět, a dvě ryby." [39] Přikázal jim, aby všecky rozsadili po skupinách na zelený trávník. [40] I rozložili se oddíl za oddílem stokrát po padesáti. [41] Potom vzal těch pět chlebů a dvě ryby, vzhlédl k nebi, dobrořečil, lámal chleby a dával učedníkům, aby jim je předkládali. I ty dvě ryby rozdělil všem. [42] A jedli všichni a nasýtli se. [43] A ještě sebrali dvanáct plných košů nalámaných chlebů i ryb. [44] Těch pak, kteří jedli chleby, bylo pět tisíc mužů. [45] Hned na to přiměl své učedníky, aby vstoupili na loď a jeli napřed na druhý břeh k Betsaidě, než on propustí zástup. [46] Rozloučil se s nimi a šel na horu, aby se modlil. [47] A když nastal večer, byla loď daleko na moři a on jediný na zemi. [48] Spatřil je zmožené veslováním, neboť vítr vál proti nim; tu k nim před svítáním kráčel po moři a chtěl jít dál kolem nich. [49] Když ho uviděli kráčet po moři, vykřikli v domnění, že je to přízrak; [50] všichni ho totiž viděli a vyděsili se. On však na ně hned promluvil: "Vzchopte se, já jsem to, nebojte se!" [51] Vstoupil k nim na loď a vítr se utišil. I byli celí ohromení úžasem. [52] Nepochopili totiž, jak to bylo s chleby, neboť jejich mysl byla zatvrzelá. [53] Když se dostali na druhý břeh, přistáli u Genezaretu. [54] Jakmile vystoupili z lodi, hned ho lidé poznali, [55] zběhali celou tu krajinu a začali nosit na nosítkách nemocné na každé místo, kde slyšeli, že jest. [56] A kamkoli vcházel do vesnic, měst i dvorců, kladli nemocné na tržičky a prosili ho, aby se směli dotknout byť jen třásně jeho roucha. A kdo se ho dotkl, byli uzdraveni.

Mk kapitola 7.

[1] Shromáždili se k němu farizeové a někteří ze zákoníků, kteří přišli z Jeruzaléma. [2] Uviděli některé z jeho učedníků, jak jedí znesvěcujícíma, to jest neomytýma rukama. [3] (Farizeové totiž a všichni židé se drží tradice otců a nejedí, dokud si k zápěstí neomyjí ruce. [4] A po návratu z trhu nejedí, dokud se neočistí. A je ještě mnoho jiných tradic, kterých se drží: ponořování pohárů, džbánů a měděných mis.) [5] Farizeové a zákoníci se ho zeptali: "Proč se tvoji učedníci neřídí podle tradice otců a jedí znesvěcujícíma rukama?" [6] Řekl jim: "Dobře prorokoval Izaiáš o vás pokrytcích, jak je psáno: "Tento lid ctí mě rty, ale srdce jejich je daleko ode mne; [7] marná je zbožnost, kterou mne ctí, učíte naukám, jež jsou jen příkazy lidskými." [8] Opustili jste přikázání Boží a držíte se lidské tradice." [9] A ještě řekl: "Jak dovedně rušíte Boží přikázání, abyste zachovali svou tradici! [10] Vždyť Mojžíš řekl: "Cti svého otce i svou matku" a "kdo zlořečí otcí nebo matce, ať je potrestán smrtí". [11] Vy však učíte: Řekne-li někdo otcí nebo matce: "To, čím jsem ti zavázán pomoci, je korbán (to jest dar Bohu)", [12] již podle vás nemusí pro otce nebo matku nic udělat; [13] tak rušíte Boží slovo svou tradicí, kterou pěstujete. A takových podobných věcí činíte mnoho." [14] Když znovu svolal zástup, řekl jim: "Slyšte mě všichni a rozumějte: [15] Nic, co zvenčí vchází do člověka, nemůže ho znesvětit; ale co z člověka vychází, to jej znesvěcuje. [16] Kdo má uši k slyšení, slyš!" [17] Když opustil zástup a vešel do domu, ptali se ho jeho učedníci na to podobenství. [18] Řekl jim: "Tak i vy jste nechápaví? Nerozumíte, že nic, co zvenčí vchází do člověka, nemůže ho znesvětit, [19] poněvadž mu nevchází do srdce, ale do břicha a jde do hnoje?" Tak prohlásil všechny pokrmy za čisté. [20] A řekl: "Co vychází z člověka, to ho znesvěcuje. [21] Z nitra totiž, z lidského srdce, vycházejí zlé myšlenky, smilství, loupeže, vraždy, [22] cizoložství, chamtivost, zlovolnost, lest, bezuznost, závistivý pohled, urážky, nadutost, opovržlivost. [23] Všecko toto zlé vychází z nitra a znesvěcuje člověka." [24] Vstal a šel odtud do končin týrských. Vešel do jednoho domu a nechtěl, aby o tom někdo věděl. Nemohlo se to však utajit; [25] hned o něm uslyšela jedna žena, jejíž dcera měla nečistého ducha. Přišla a padla mu k nohám; [26] ta žena byla pohanka, rodem Syrofeničanka. Prosila ho, aby vyhnal zlého ducha z její dcery. [27] On jí řekl: "Nech napřed nasytit děti. Neboť se nesluší vzít dětem chléb a hodit jej psům." [28] Odpověděla mu: "Ovšem, pane, jenže i psi se pod stolem živí z drobtů po dětech." [29] Pravil jí: "Žes to řekla, jdi, zlý duch vyšel z tvé dcery." [30] Když se vrátila domů, našla dítě ležící na lůžku a zlý duch byl pryč. [31] Ježíš se vrátil na území Týru a šel přes Sidón k jezeru Galilejskému územím Dekapole. [32] Tu k němu

přivedou člověka hluchého a špatně mluvícího a prosí ho, aby na něj vložil ruku. [33] Vzal ho stranou od zástupu, vložil prsty do jeho uší, dotkl se slinou jeho jazyka, [34] vzhledl k nebi, povzdechl a řekl: "Effatha", což znamená "otevři se!" [35] I otevřel se mu sluch, uvolnilo se pouto jeho jazyka a mluvil správně. [36] Ježíš jim nařídil, aby to nikomu neříkali. Čím víc jim to však nařizoval, tím více to rozlašovali. [37] Nadmíru se divili a říkali: "Dobře všechno učinil. I hluchým dává sluch a němým řeč."

Mk kapitola 8.

[1] Když s ním v těch dnech opět byl velký zástup a neměli co jíst, zavolal si učedníky a řekl jim: [2] "Je mi líto zástupu, neboť již tři dny jsou se mnou a nemají co jíst. [3] Když je pošlu domů hladové, zemdlí na cestě; vždyť někteří z nich jsou zdaleka." [4] Jeho učedníci mu odpověděli: "Odkud by kdo mohl tady na poušti vzít chléb, aby všechny nasýtil?" [5] Zeptal se jich: "Kolik chlebů máte?" Řekli: "Sedm." [6] Nařídil tedy zástupu usednout na zem; vzal těch sedm chlebů, vzdal díky, lámal a dával svým učedníkům, aby je předkládali; oni je předložili zástupu. [7] Měli i několik rybiček; vzdal za ně díky a nařídil, aby je také předkládali. [8] I jedli, nasýtili se a sebrali zbylých nalámaných chlebů sedm košů. [9] Těch lidí bylo asi čtyři tisíce. Pak je propustil. [10] Hned na to vstoupil se svými učedníky na loď a plul do končin dalmanutských. [11] I přišli farizeové a začali se s ním pft; žádali na něm znamení z nebe a tak ho pokoušeli. [12] V duchu si povzdechl a řekl: "Proč toto pokolení žádá znamení? Amen, pravím vám, tomuhle pokolení nebude dáno žádné znamení. [13] Odešel od nich, vstoupil opět na loď a odjel na druhý břeh. [14] Zapomněli si vzít s sebou chleby; na lodi měli jen jeden chléb. [15] Domlouval jim: "Hleďte se varovat kvasu farizeů a kvasu Herodova!" [16] I začali mezi sebou rozmlouvat, že nemají chleba. [17] Když to Ježíš zpozoroval, řekl jim: "Proč mluvíte o tom, že nemáte chleba? Ještě nerozumíte a nechápete? Je vaše mysl zatvrzelá? [18] Oči máte, a nevidíte, uši máte, a neslyšíte! Nepamatujete se, [19] když jsem lámal těch pět chlebů pěti tisícům, kolik plných košů nalámaných chlebů jste sebrali?" Řekli mu: "Dvanáct." [20] "A když sedm chlebů čtyřem tisícům, kolik plných košů nalámaných chlebů jste sebrali?" Odpověděli mu: "Sedm." [21] Řekl jim: "Ještě nechápete?" [22] Přišli do Betsaidy. Přivedli k němu slepce a prosili jej, aby se ho dotkl. [23] I vzal toho slepého za ruku a vyvedl ho z vesnice; potřel mu slinou oči, vložil na něho ruce a ptal se ho: "Vidíš něco?" [24] On pozvedl oči a řekl: "Vidím lidi, vypadají jako stromy a chodí." [25] Potom mu znovu položil ruce na oči; slepý prohlédl, byl uzdraven a viděl všechno zcela zřetelně. [26] Ježíš ho poslal domů a přikázal mu: "Ale do vesnice nechod!" [27] Ježíš se svými učedníky vyšel do vesnic u Cesareje Filipovy. Cestou se učedníků ptal: "Za koho mě lidé pokládají?" [28] Řekli mu: "Za Jana Křtitele, jiní za Eliáše a někteří za jednoho z proroků." [29] Zeptal se jich: "A za koho mne pokládáte vy?" Petr mu odpověděl: "Ty jsi Mesiáš." [30] I přikázal jim, aby nikomu o něm neříkali. [31] A začal je učit, že Syn člověka musí mnoho trpět, být zavržen od starších, velekněží a zákoníků, být zabit a po třech dnech vstát. [32] A mluvil o tom otevřeně. Petr si ho vzal stranou a začal ho kárat. [33] On se však obrátil, podíval se na učedníky a pokáral Petra: "Jdi mi z cesty, satane!; tvé smýšlení není z Boha, ale z člověka!" [34] Zavolal k sobě zástup s učedníky a řekl jim: "Kdo chce jít se mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne. [35] Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však přijde o život pro mne a pro evangelium, zachráni jej. [36] Co prospěje člověku, získá-li celý svět, ale ztratí svůj život? [37] Zač by mohl člověk získat zpět svůj život? [38] Kdo se stydí za mne a za má slova v tomto zpronevěřilém a hříšném pokolení, za toho se bude stydět i Syn člověka, až přijde v slávě svého Otce se svatými anděly."

Mk kapitola 9.

[1] Řekl jim také: "Amen, pravím vám, že někteří z těch, kteří tu stojí, neokusí smrti, dokud nespatri Boží království, přicházející v moci." [2] Po šesti dnech vzal s sebou Ježíš jen Petra, Jakuba a Jana a vyvedl je na vysokou horu, kde byli sami. A byl proměněn před jejich očima. [3] Jeho šat byl zářivě bílý, jak by jej žádný bělič na zemi nedovedl vybělit. [4] Zjevil se jim Eliáš a Mojžíš a rozmlouvali s Ježíšem. [5] Petr promluvil a řekl Ježíšovi: "Mistře, je dobré, že jsme zde; udělejme tři stany, jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi." [6] Nevěděl, co by řekl, tak byli zděšeni. [7] Tu přišel oblak a zastínil je a z oblaku se ozval hlas: "Toto jest můj milovaný Syn, toho poslouchajte." [8] Když se pak rychle rozhlédli, neviděli u sebe již nikoho jiného, než Ježíše samotného. [9] Když sestupovali s hory, přikázal jim, aby nikomu nevypravovali, co viděli, dokud Syn člověka nevstane z mrtvých. [10] To slovo je zaujalo a společně rozebírali, co to znamená vstát z mrtvých. [11] A vyptávali se: "Proč říkají zákoníci, že napřed musí přijít Eliáš?" [12] Řekl jim: "Eliáš má přijít napřed a obnovit všechno. Jak to však, že je psáno o Synu člověka, že má mnoho vytrpět a být v opovržení? [13] Ale pravím vám, že Eliáš již přišel a učinili mu, co se jim zlíbilo, jak je to o něm psáno." [14] Když přišli k ostatním učedníkům, spatřili kolem nich veliký zástup a zákoníky, kteří se s nimi přeli. [15] A celý zástup, jakmile ho uviděl, užasl; přibíhali k němu a zdravili ho. [16] Ježíš se jich otázal: "Oč se s nimi přete?" [17] Jeden člověk ze zástupu odpověděl: "Mistře, přivedl jsem k tobě svého syna, který má zlého ducha a nemůže mluvit. [18] Kdekoli se ho zmocní, povalí ho a on má pěnu u úst, skřípe zuby a strne. Požádal jsem tvé učedníky, aby ducha vyhnali, ale nedokázali to." [19] Odpověděl jim: "Pokolení nevěřící, jak dlouho ještě budu s vámi? Jak dlouho vás mám ještě snášet? Přiveďte ho ke mně!" [20] I přivedli ho k němu. Když ten duch Ježíše spatřil, hned chlapce zkroutil křeč; padl na zem, svíjel se a měl pěnu u úst. [21] Ježíš se zeptal jeho otce: "Od kdy to má?" Odpověděl: "Od dětství." [22] A často jej zlý duch srazil, dokonce do ohně i do vody, aby ho zahubil. Ale můžeš-li, slituj se nad námi a pomoz nám." [23] Ježíš mu řekl: "Můžeš-li! Všechno je možné tomu, kdo věří." [24] Chlapcův otec rychle vykřikl: "Věřím, pomoz mé nedověře!" [25] Když Ježíš viděl, že se sbíhá zástup, pohrozil nečistému duchu: "Duchu němý a hluchý, já ti nařizuji, vyjdi z něho a nikdy už do něho nevcházej!" [26] Duch vykřikl, silně jím zalomcoval a vyšel; chlapec zůstal jako mrtvý, takže mnozí říkali, že umřel. [27] Ale Ježíš ho vzal za ruku, pozvedl ho a on vstal. [28] Když vešel do domu a jeho učedníci s ním byli sami, ptali se ho: "Proč jsme ho nemohli vyhnat my?" [29] Řekl jim: "Takový duch nemůže vyjít jinak, než modlitbou [a postem]." [30] Když odtamtud vyšli, procházeli Galileou; Ježíš však nechtěl, aby se o tom vědělo, [31] neboť učil své učedníky a říkal jim: "Syn člověka je vydáván do rukou lidí a zabijí ho; a až bude zabit, po třech dnech vstane. [32] Oni však tomu slovu nerozuměli a báli se ho zeptat. [33] Přišli do Kafarnaum. Když byl doma, ptal se jich: "O čem jste cestou uvažovali?" [34] Ale oni mlčeli, neboť se cestou mezi sebou dohadovali, kdo je největší. [35] Ježíš usedl, zavolal svých Dvanáct a řekl jim: "Kdo chce být první, buď ze všech poslední a služebník všech." [36] Pak vzal dítě, postavil je doprostřed nich a řekl jim: [37] "Kdo přijme jedno z takových dětí v mém jménu, přijímá mne; a kdo mne přijme, nepřijímá mne, ale toho, který mě poslal." [38] Jan mu řekl: "Mistře, viděli jsme kohosi, kdo v tvém jménu vyhání demony, ale s námi nechodil; i bránili jsme mu, protože s námi nechodil." [39] Ježíš však řekl: "Nebraňte mu! Žádný, kdo učiní mocný čin v mém jménu, nemůže mi hned na to zlořečit. [40] Kdo není proti nám, je pro nás. [41] Kdokoli vám podá číši vody, protože jste Kristovi, amen, pravím vám, nepřijde o svou odměnu." [42] "Kdo by svedl k hříchu jednoho z těchto nepatrných, kteří ve mne věří, lépe by mu bylo, kdyby mu dali na krk mlýnský kámen a hodili ho do moře. [43] Svádí-li tě k hříchu tvá ruka, utni ji; lépe je pro tebe, vejdeš-li do života zmrzačen, než abys šel s oběma rukama do pekla, do ohně neuhasitelného. [44] A svádí-li tě k hříchu noha, utni ji; je lépe pro tebe, vejdeš-li do života chromý, než abys byl s oběma nohama uvržen do pekla. [45] A jestliže tě svádí oko, vyloupni je; je lépe pro tebe,

vejdeš-li do Božího království jednooký, než abys byl s oběma očima uvržen do pekla, [46] "kde jejich červ neumírá a oheň nehasne." [47] Každý bude solen ohněm. [48] Sůl je dobrá, ztratí-li však svou slanost, čím ji osolíte? Mějte sůl v sobě a žijte mezi sebou v pokoji."

Mk kapitola 10.

[1] I vstal a šel odtamtud do judských krajin a za Jordán. Opět se k němu shromáždily zástupy, a on je zase učil, jak bylo jeho zvykem. [2] Tu přišli farizeové a zkoušeli ho: ptali se ho, je-li muži dovoleno propustit manželku. [3] Odpověděl jim: "Co vám ustanovil Mojžíš?" [4] Řekli: "Mojžíš dovolil napsat rozlukový lístek a propustit." [5] Ježíš jim řekl: "Pro tvrdost vašeho srdce vám napsal toto ustanovení. [6] Od počátku stvoření "Bůh učinil člověka jako muže a ženu; [7] proto opustí muž svého otce i matku a připojí se ke své manželce, [8] a budou ti dva jedno tělo"; takže již nejsou dva, ale jeden. [9] A proto, co Bůh spojil, člověk nerozlučuje!" [10] V domě se ho učedníci znovu na tu věc ptali. [11] I řekl jim: "Kdo propustí svou manželku a vezme si jinou, dopouští se vůči ní cizoložství; [12] a jestliže manželka propustí svého muže a vezme si jiného, dopouští se cizoložství." [13] Tu mu přinášeli děti, aby se jich dotkl, ale učedníci jim to zakazovali. [14] Když to Ježíš uviděl, rozhněval se a řekl: "Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim, neboť takovým patří království Boží. [15] Amen, pravím vám, kdo nepřijme Boží království jako dítě, jistě do něho nevejde." [16] Objímal je, vzkládal na ně ruce a žehnal jim. [17] Když se vydával na cestu, přiběhl k němu nějaký člověk, a poklekl před ním a ptal se ho: "Mistře dobrý, co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?" [18] Ježíš mu řekl: "Proč mi říkáš dobrý? Nikdo není dobrý, jedině Bůh. [19] Příklad znáš: Nezabiješ, nezcižolozíš, nebudeš krást, nevydáš křivé svědectví, nebudeš podvádět, cti svého otce i svou matku!" [20] On mu na to řekl: "Mistře, to všechno jsem dodržoval od svého mládí." [21] Ježíš na něj s láskou pohleděl a řekl: "Jedno ti schází. Jdi, prodej všechno, co máš, rozdej chudým a budeš mít poklad v nebi; pak přijď a následuj mne!" [22] On po těch slovech svěsil hlavu a smuten odešel, neboť měl mnoho majetku. [23] Ježíš se rozhlédl po svých učednících a řekl jim: "Jak těžko vejdu do Božího království ti, kdo mají bohatství!" [24] Učedníky ta slova zarazila. Ježíš jim ještě jednou řekl: "Dítky, jak těžké je vejít do království Božího! [25] Snáze projde velbloud uchem jehly, než aby bohatý vešel do Božího království." [26] Ještě více se zhrozili a říkali si: "Kdo tedy může být spasen?" [27] Ježíš na ně pohleděl a řekl: "U lidí je to nemožné, ale ne u Boha; vždyť u Boha je možné všechno." [28] Tu se Petr ozval: "Hle, my jsme opustili všechno a šli jsme za tebou." [29] Ježíš jim řekl: "Amen, pravím vám, není nikoho, kdo opustil dům nebo bratry nebo sestry nebo matku nebo otce nebo děti nebo pole pro mne a pro evangelium, [30] aby nyní, v tomto čase, nedostal spolu s pronásledováním stokrát více domů, bratří, sester, matek, dětí i polí a v přicházejícím věku život věčný. [31] Mnozí první budou poslední a poslední první." [32] Byli na cestě do Jeruzaléma a Ježíš šel před nimi; byli zaraženi a ti, kteří šli za nimi, se báli. Vzal k sobě opět svých Dvanáct a začal mluvit o tom, co ho má potkat: [33] "Hle, jdeme do Jeruzaléma a Syn člověka bude vydán velekněží a zákoníkům; odsoudí ho na smrt a vydají pohanům, [34] budou se mu posmívat, poplívají ho, zbičují a zabijí; a po třech dnech i vstane." [35] Přistoupili k němu Jakub a Jan, synové Zebedeovi, a řekli mu: "Mistře, chtěli bychom, abys nám učinil, oč tě požádáme." [36] Řekl jim: "Co chcete, abych vám učinil?" [37] Odpověděli mu: "Dej nám, abychom měli místo jeden po tvé pravici a druhý po levici v tvé slávě." [38] Ale Ježíš jim řekl: "Nevíte, oč žádáte. Můžete pít kalich, který já piji, nebo být pokřtěni křtem, kterým já jsem křtěn?" [39] Odpověděli: "Můžeme." Ježíš jim řekl: "Kalich, který já piji, budete pít a křtem, kterým já jsem křtěn, budete pokřtěni. [40] Ale udělovat místa po mé pravici či levici není má věc; ta místa patří těm, jimž jsou připravena." [41] Když to uslyšelo ostatních deset, začali se hněvat na Jakuba a Jana. [42] Ježíš je zavolał k sobě a řekl jim: "Víte, že ti, kdo platí u národů za první, nad nimi panují, a kdo jsou u nich velcí, utlačují je. [43] Ne tak bude mezi vámi; ale kdo se mezi vámi chce stát velkým, buď vaším služebníkem; [44] a kdo chce být mezi vámi první, buď otrokem všech. [45] Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé." [46] Přišli do Jericha. A když vycházel s učedníky a s velkým zástupem z Jericha, seděl u cesty syn Timaiův, Bartimaios, slepý žebrač. [47] Když uslyšel, že je to Ježíš Nazaretský, dal se do křiku: "Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou!" [48] Mnozí ho napomínali, aby mlčel. On však tím více křičel: "Synu Davidův, smiluj se nade mnou!" [49] Ježíš se zastavil a řekl: "Zavolejte ho!" I zavolali toho slepého a řekli mu: "Vzchop se, vstaň, volá tě!" [50] Odhodil svůj plášť, vykročil a přišel k Ježíšovi. [51] Ježíš mu řekl: "Jdi, víra tvá tě zachránila." Hned prohlédl a šel tou cestou za ním.

Mk kapitola 11.

[1] Když se blížili k Jeruzalému, k Betfage a Betanii u Olivové hory, poslal dva ze svých učedníků [2] a řekl jim: "Jděte do vesnice, která je před vámi, a hned, jak do ní vejdete, naleznete přivázané oslátko, na němž dosud nikdo z lidí neseděl. Odvažte je a přiveďte! [3] A řekne-li vám někdo: "Co to děláte?", odpovězte: "Pán je potřebuje a hned je sem zase vrátí."" [4] Vyšli a na rozcestí našli oslátko přivázané venku u dveří. Když je odvažovali, [5] někteří z těch, kteří tam stáli, jim řekli: "Co to děláte, že odvažujete oslátko?" [6] Odpověděli jim tak, jak Ježíš přikázal, a oni je nechali. [7] Oslátko přivedli Ježíšovi, přehodili přes ně své pláště a on se na ně posadil. [8] Mnozí rozprostřeli na cestu své pláště a jiní zelené ratolesti z polí. [9] A ti, kdo šli před ním i za ním, volali: "Hosanna! [10] Požehnaný, který přichází ve jménu Hospodinově, požehnáno buď přicházející království našeho otce Davida. Hosanna na výsostech!" [11] Ježíš vjel do Jeruzaléma a vešel do chrámu. Po všem se rozhlédl, a poněvadž již bylo pozdě večer, odešel s dvanácti do Betanie. [12] Když vyšli druhého dne z Betanie, dostal hlad. [13] Spatřil z dálky fíkovník, který měl listí, a šel se podívat, zda na něm něco nalezne. Když k němu přišel, nenalezl nic, než listí, neboť nebyl čas fíků. [14] I řekl mu: "Ať z tebe již na věky nikdo nejí ovoce!" Učedníci to slyšeli. [15] Přišli do Jeruzaléma. Když vešel do chrámu, začal vyhánět prodavače a kupující v nádvoří, zpěvrače stoly směnárníků a stánky prodavačů holubů; [16] nedovoloval ani to, aby někdo s čímkoliv procházel nádvořím. [17] A učil je: "Což není psáno: "Můj dům bude zván domem modlitby pro všechny národy"? Vy však jste z něho udělali doupe lupičů." [18] Velekněží a zákoníci to slyšeli a hledali, jak by ho zahubili; báli se ho totiž, protože všecken lid byl nadšen jeho učením. [19] A když nastal večer, vyšel Ježíš s učedníky z města. [20] Ráno, když šli kolem, uviděl ten fíkovník uschlý od kořenů. [21] Petr se rozpomenul a řekl: "Mistře, pohleď, fíkovník, který jsi proklel, uschl." [22] Ježíš jim odpověděl: "Mějte víru v Boha! [23] Amen, pravím vám, že kdo řekne této hoře: "Zdvihni se a vrhni do moře" - a nebude pochybovat, ale bude věřit, že se stane, co říká, bude to mít. [24] Proto vám pravím: Věřte, že všechno, oč v modlitbě poprosíte, je vám dáno a budete to mít. [25] A kdykoli povstáváte k modlitbě, odpouštějte, co proti druhým máte, aby i váš Otec, který je v nebesích, vám odpustil vaše přestoupení." [26] Jestliže však vy neodpustíte, ani váš Otec, který je v nebesích, vám neodpustí vaše přestoupení. [27] Znovu přišli do Jeruzaléma. Když procházel chrámem, přišli k němu velekněží, zákoníci a starší [28] a řekli mu: "Jakou mocí to činíš? A kdo ti dal moc, abys to činil?" [29] Ježíš jim řekl: "I já vám položím jednu otázku; odpovězte mně, a já vám povím, jakou mocí to činím! [30] Odkud měl Jan pověření křtít? Z nebe či od lidí? Odpovězte mi!" [31] I dohadovali se mezi sebou: "Řekneme-li "z nebe", namítne nám: "Proč jste mu tedy neuvěřili"? [32] Řekneme-li však "od lidí"? - to se zase báli zástupu; neboť všichni měli za to, že Jan byl opravdu prorok. [33] Odpověděli tedy Ježíšovi: "Nevíme." A Ježíš jim řekl: "Ani já vám nepovím, jakou mocí to činím."

Mk kapitola 12.

[1] Začal k nim mluvit v podoběnstvích: "Jeden člověk vysadil vinici, obehnal ji zdí, vykopal nádrž k lisu a vystavěl strážní věž; pak ji pronajal vinařům a odcestoval. [2] V stanovený čas poslal k vinařům služebníka, aby od nich vybral podíl z výnosu vinice. [3] Ale oni ho chytli, zbili a poslali zpět s prázdnou. [4] Opět k nim poslal jiného služebníka. Toho zpolíčkovali a zneuctili. [5] Poslal dalšího, toho zabili; a mnoho jiných - jedny zbili, jiné zabili. [6] Měl ještě jednoho: svého milovaného syna. Toho k nim poslal nakonec a říkal si: "Na mého syna budou mít přece ohled." [7] Ale ti vinaři si mezi sebou řekli: "To je dědic. Pojďme a zabijme ho a dědictví bude naše!" [8] A chytli ho, zabili a vyhodili ven z vinice. [9] Co udělá pán vinice? Přejde, zahubí vinaře a vinici dá jiným. [10] Nečetli jste v Písmu slovo: "Kámen, který stavitelé zavrhlí, stal se kamenem úhelným; [11] Hospodin to učinil a je to podivuhodné v našich očích?" [12] Nepřátelé se chtěli Ježíše zmocnit, neboť poznali, že to podoběnství řekl proti nim, ale báli se lidu. I nechali ho a odešli. [13] Poslali k němu některé z farizeů a herodiánů, aby ho chytli za slovo. [14] Ti šli a řekli: "Mistře, víme, že jsi pravdivý a že se na nikoho neohlížíš; ty přece nebereš ohled na postavení člověka, nýbrž učíš cestě Boží podle pravdy. Je dovoleno dávat daň císaři, nebo ne? Máme dávat, nebo nemáme?" [15] On však prohlédl jejich úskok a řekl jim: "Co mě pokoušíte? Ukažte mi denár!" [16] Když mu jej podali, zeptal se jich: "Čí je tento obraz a nápis?" Odpověděli: "Císařův." [17] Ježíš jim řekl: "Co je císařovo, odevzdejte císaři, a co je Boží, Bohu." Velice se nad tím podivili. [18] A přišli k němu saduceové, kteří říkají, že není vzkříšení, a ptali se ho: [19] "Mistře, Mojžíš nám ustanovil: "Zemře-li něčí bratr a zanechá manželku bezdětnou, ať se s ní ožení jeho bratr a zplodí svému bratru potomka." [20] Bylo sedm bratří. Oženil se první a zemřel bez potomka. [21] Jeho manželku si vzal druhý, ale zemřel a také nezanechal potomka. A stejně třetí. [22] A nikdo z těch sedmi nezanechal potomka. Naposledy ze všech zemřela i ta žena. [23] Komu z nich bude patřit, až po vzkříšení vstanou? Všech sedm ji přece mělo za manželku." [24] Ježíš jim řekl: "Mýlíte se, neznáte Písmo ani moc Boží! [25] Když lidé vstanou z mrtvých, nežení se ani nev dávají, ale jsou jako nebeští andělé. [26] A pokud jde o mrtvé, že vstanou, nečetli jste v knize Mojžíšově, ve vyprávění o hořícím keři, jak Bůh Mojžíšovi řekl: "Já jsem Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův"? [27] On přece není Bohem mrtvých, nýbrž Bohem živých. Velmi se mýlíte!" [28] Přistoupil k němu jeden ze zákoníků, který slyšel jejich rozhovor a shledal, že jim dobře odpověděl. Zeptal se ho: "Které přikázání je první ze všech?" [29] Ježíš odpověděl: "První je toto: "Slyš, Izraeli, Hospodin, Bůh náš, jest jediný pán; [30] miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, z celé své mysli a z celé své síly!" [31] Druhé pak je toto: "Miluj bližního svého jako sám sebe!" Většího přikázání nad tato dvě není." [32] I řekl mu ten zákoník: "Správně, Mistře, podle pravdy jsi řekl, že jest jediný Bůh a že není jiného kromě něho; [33] a milovati jej z celého srdce, z celého rozumu i z celé síly a milovat bližního jako sám sebe je víc, než přinášet Bohu oběti a dary." [34] Když Ježíš viděl, že moudře odpověděl, řekl mu: "Nejsi daleko od Božího království." Potom se ho již nikdo otázel neodvážil. [35] Když Ježíš učil v chrámu, řekl jim ještě: "Jak mohou zákoníci říkat, že Mesiáš je syn Davidův? [36] Sám David řekl v Duchu svatém: "Řekl Hospodin mému Pánu: usedni po mé pravici, dokud ti nepoložím nepřátele pod nohy." [37] Sám David nazývá Mesiáše Pánem, jak tedy může být jeho synem?" [38] Když učil, řekl: "Varujte se zákoníků, kteří se rádi procházejí v dlouhých řízách, stojí a pozdravují na ulicích, [39] o přední sedadla v synagógách a přední místa na hostinách. [40] Vyjídají domy vdov a dlouho se naoko modlí. Ty postihne tím přísnější soud." [41] Sedl si naproti chrámové pokladnici a díval se, jak do ní lidé vhadzují peníze. A mnozí bohatí dávali mnoho. [42] Přišla také jedna chudá vdova a vhodila dvě drobné mince, dohromady čtyřák. [43] Zavolal své učedníky a řekl jim: "Amen, pravím vám, tato chudá vdova dala víc, než všichni ostatní, kteří dávali do pokladnice. [44] Všichni totiž dávali ze svého nadbytku, ona však ze svého nedostatku: dala, co měla, všechno, z čeho měla být živa."

Mk kapitola 13.

[1] A když vycházel z chrámu, řekl mu jeden z jeho učedníků: "Pohled, Mistře, jaké to kameny a jaké stavby!" [2] Ježíš mu řekl: "Obdivuješ ty velké stavby? Nezůstane z nich kámen na kameni, všechno bude rozmetáno." [3] Když seděl na Olivové hoře naproti chrámu a byli sami, zeptali se ho Petr, Jakub, Jan a Ondřej: [4] "Pověz nám, kdy to nastane a jaké bude znamení, až se začne všechno schylovat ke konci!" [5] Ježíš jim odpověděl: "Mějte se na pozoru, aby vás někdo nesvedl. [6] Mnozí přijdou v mém jménu a budou říkat: "Já jsem to" a svedou mnohé. [7] Až uslyšíte válečný ryk a zvěsti o válkách, nelekejte se! Musí to být, ale ještě nebude konec. [8] Povstane národ proti národu a království proti království, v mnohých krajinách budou zemětřesení, bude hlad. To bude teprve začátek bolestí. [9] Vy sami se mějte na pozoru! Budou vás vydávat soudům, budete bít v synagógách, budete stát před vládci i králi kvůli mně, abyste před nimi vydali svědectví. [10] Ale dříve musí být evangelium kázáno všem národům. [11] Až vás povedou před soud, nemějte předem starost, co budete mluvit; ale co vám bude v té hodině dáno, to mluvíte. Nejste to vy, kdo mluví, ale Duch svatý. [12] Vydá na smrt bratr bratra a otec dítě, povstanou děti proti rodičům a připraví je o život. [13] Budou vás všichni nenávidět pro mé jméno; ale kdo vytrvá až do konce, bude spasen. [14] Když pak uvidíte "znesvěčující ohavnost" stát tam, kde být nemá - kdo čte, rozuměj - tehdy ti, kdo jsou v Judsku, ať uprchnou do hor; [15] kdo je na střeše, ať nesestupuje a nevhází do domu, aby si odtud něco vzal; [16] a kdo je na poli, ať se nevrací domů, aby si vzal plášť. [17] Běda těhotným a kojícím v oněch dnech! [18] Modlete se, aby to nebylo v zimě. [19] S těmi dny přijde takové soužení, jaké nebylo od počátku světa, který stvořil Bůh, až do dneška nikdy nebude. [20] A kdyby Pán nezkrátil ty dny, nebyl by spasen žádný člověk. Ale kvůli svým vyvoleným zkrátí ty dny. [21] A tehdy, řekne-li vám někdo: "Hle, tu je Mesiáš, hle tam", nevěřte! [22] Vyvstanou lžimesiášové a lžiproroci a budou předvádět znamení a zázraky, aby svedli vyvolené, kdyby to bylo možné. [23] Vy však se mějte na pozoru! Všecko jsem vám řekl předem. [24] Ale v těch dnech po onom soužení zatmí se slunce, a měsíc ztratí svou záři, [25] hvězdy budou padat z nebe a mocnosti, které jsou v nebesích, se zachvějí. [26] A tehdy uzí Syna člověka přicházet v oblacích s velikou mocí a slávou. [27] Tehdy vyšle anděly a shromáždí své vyvolené od čtyř úhlů světa, od nejzazších konců země po nejzazší konec nebe. [28] Od fíkovníku si vezměte poučení: Když už jeho větve raší a vyráží listy, víte, že léto je blízko. [29] Tak i vy, až uvidíte, že se toto děje, vězte, že ten čas je blízko, přede dveřmi. [30] Amen, pravím vám, že nepomine toto pokolení, než se to všecko stane. [31] Nebe a země pominou, ale má slova nepominou. [32] O onom dni či hodině neví nikdo, ani andělé v nebi, ani SYN, jenom Otec. [33] Mějte se na pozoru, neboť nevíte, kdy ten čas přijde. [34] Jako člověk, který je na cestách: než opustil svůj dům, dal každému služebníku odpovědnost za jeho práci a vrátnému nařídil, aby bděl. [35] Bděte tedy, neboť nevíte, kdy pán domu přijde, zda večer, či o půlnoci, nebo za kuropění, nebo ráno; [36] aby vás nenalezl spící, až znenadání přijde. [37] Co vám říkám, říkám všem: Bděte!"

Mk kapitola 14.

[1] Bylo dva dny před velikonoce, svátkem nekvašených chlebě. Velekněží a zákoníci přemýšleli, jak by se Ježíše lstí zmocnili a zabili ho. [2] Říkali: "Jen ne při svátečním shromáždění, aby se lid nevzbouril." [3] Když byl v Betanii v domě Šimona Malomocného a seděl u stolu, přišla žena, která měla

alabastrovou nádobku pravého vzácného oleje z nardu. Rozbila ji a olej vylila na jeho hlavu. [4] Někteří se hněvali: "Nač ta ztráta oleje? [5] Mohl se prodat za víc než tři sta denárů a ty se mohly dát chudým." A osopili se na ni. [6] Ježíš však řekl: "Nechte ji! Proč ji trápíte? Vykonal na mě dobrý skutek. [7] Vždyť chudé máte stále kolem sebe, a kdykoli chcete, můžete jim činit dobře; mne však nemáte stále. [8] Ona učinila, co měla; už napřed pomazala mé tělo k pohřbu. [9] Amen, pravím vám, všude po celém světě, kde bude kázáno evangelium, bude se mluvit na její památku také o tom, co ona učinila." [10] Jidáš Iškariotský, jeden z Dvanácti, odešel k velekněžím, aby jim ho zradil. [11] Ti se zaradovali, když to slyšeli, a slíbili mu peníze. I hledal vhodnou příležitost, jak by jim ho vydal. [12] Prvního dne nekvašených chlebů, když se zabíjel velikonoční beránek, řekli Ježíšovi jeho učedníci: "Kde chceš, abychom ti připravili velikonoční večeři?" [13] Poslal dva ze svých učedníků a řekl jim: "Jděte do města a potká vás člověk, který nese džbán vody. Jděte za ním, [14] a kam vejde, řekněte hospodáři: "Mistr vzkazuje: Kde je pro mne světnice, v níž bych jedl se svými učedníky velikonočního beránka?" [15] A on vám ukáže velkou horní místnost, zařízenou a připravenou; tam pro nás připravte večeři!" [16] Učedníci šli, a když přišli do města, našli všecko, jak jim to řekl; a připravili velikonočního beránka. [17] Večer přišel Ježíš s Dvanácti. [18] A když byli u stolu a jedli, řekl: "Amen, pravím vám, že jeden z vás mě zradí, ten, který se mnou jí." [19] Zarmoutilo je to a začali se ho jeden po druhém ptát: "Snad ne já?" [20] Řekl jim: "Jeden z Dvanácti, který se mnou namáčí chléb v téže míse. [21] Syn člověka odchází, jak je o něm psáno, ale běda tomu, který Syna člověka zrazuje. Pro toho by bylo lépe, kdyby se byl vůbec nenarodil." [22] Když jedli, vzal chléb, požehnal. lámal a dával jim se slovy: "Vezměte, toto jest mé tělo." [23] Pak vzal kalich, vzdal díky, podal jim ho a pili z něho všichni. [24] A řekl jim: "Toto jest má krev, která zpečetuje smlouvu a prolévá se za mnohé. [25] Amen, pravím vám, že nebudu již pít z plodu vinné révy až do toho dne, kdy budu pít nový kalich v Božím království." [26] Když zazpívali chvalozpěv, šli na Olivovou horu. [27] Ježíš jim řekl: "Všichni ode mne odpadnete, neboť je psáno: "Budou bít pastýře a ovce se rozprchnou." [28] Ale po svém vzkříšení vás předejdu do Galileje." [29] Tu mu Petr řekl: "I kdyby všichni odpadli, já ne." [30] Ježíš mu odpověděl: "Amen, pravím tobě, že dnes, této noci, dřív než kohout dvakrát zakokrhá, právě ty mě třikrát zapřeš." [31] On však ještě horlivěji prohlásoval: "I kdybych měl spolu s tebou umřít, nezapřu tě." Tak mluvili všichni. [32] Přišli na místo zvané Getsemane. Ježíš řekl svým učedníkům: "Počkejte tu, než se pomodlím." [33] Pak vzal s sebou Petra, Jakuba a Jana. Přepadla ho hrůza a úzkost. [34] I řekl jim: "Má duše je smutná až k smrti. Zůstaňte zde a bděte!" [35] Podešel od nich, padl na zem a modlil se, aby ho, je-li možné, minula tato hodina. [36] Řekl: "Abba, Otče, tobě je všecko možné; odejmi ode mne tento kalich, ale ne, co já chci, nýbrž co ty chceš." [37] Přišel k učedníkům a zastihl je v spánku. Řekl Petrovi: "Šimone, ty spíš? Nedokázal jsi jedinou hodinu bdít? [38] Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokušení. Váš duch je odhodlán, ale tělo slabé." [39] Znovu odešel a modlil se stejnými slovy. [40] A když se vrátil, zastihl je spící; oči se jim zavíraly a nevěděli, co by mu odpověděli. [41] Přišel potřetí a řekl jim: "Ještě spíte a odpočíváte? Už dost! Přišla hodina, hle, Syn člověka je vydáván do rukou hříšníků. [42] Vstaňte, pojďte! Hle, přibližuje se ten, který mě zrazuje." [43] Ještě ani nedomluvil a přišel Jidáš, jeden z Dvanácti. Velekněží, zákoníci a starší s ním poslali zástup, ozbrojený meči a holemi. [44] Jeho zrádce s nimi domluvil znamení. Řekl jim: "Kterého políbím, ten to je; toho zatkněte a pod dozorem odvedte." [45] Když Jidáš přišel, hned k Ježíšovi přistoupil a řekl: "Mistře!" a políbil ho. [46] Oni pak na něho vztáhli ruce a zmocnili se ho. [47] Tu jeden z těch, kdo stáli kolem, tasil meč, zasáhl veleknězova sluhu a uťal mu ucho. [48] Ale Ježíš jim řekl: "Vyšli jste na mne jako na povstalce s meči a holemi, abyste mě zajali. [49] Denně jsem vás učival v chrámě a nezmocnili jste se mne. Ale je třeba, aby se naplnila Písmal!" [50] Všichni ho opustili a utekli. [51] Šel za ním nějaký mladík, který měl na sobě jen kus plátna přes nahé tělo; toho chytili. [52] On jim však nechal plátno v rukou a utekl. [53] Ježíše odvedli k veleknězi, kde se shromáždili nejvyšší kněží, starší a zákoníci. [54] Petr šel zpovzdálí za Ježíšem až dovnitř do veleknězova dvora; seděl tam spolu se sluhou a ohřívával se u ohně. [55] Velekněží a celá rada hledali proti Ježíšovi svědectví, aby ho mohli odsoudit k smrti, ale nenalezali. [56] Mnozí sice proti němu křivě svědčili, ale svědectví se neshodovala. [57] Někteří pak vystoupili a křivě proti němu svědčili: [58] "Slyšeli jsme ho říkat: Já zbořím tento chrám udělaný rukama a ve třech dnech vystavím jiný, ne rukama udělaný." [59] Ale ani jejich svědectví se neshodovala. [60] Tu velekněz vstal, postavil se uprostřed a otázal se Ježíše: "Nic neodpovídáš na to, co tihle proti tobě svědčí?" [61] On však mlčel a nic neodpověděl. Opět se ho velekněz zeptal: "Jsi Mesiáš, Syn Požehnaného?" [62] Ježíš řekl: "Já jsem. A uztíte Syna člověka sedět po pravici Všemohoucího a přicházet s oblaky nebeskými." [63] Tu velekněz roztrhl svá roucha a řekl: "Nač potřebujeme ještě svědky? [64] Slyšeli jste rouhání. Co o tom soudíte?" Oni pak všichni rozhodli, že je hoden smrti. [65] Někteří na něj počali plivat, zakrývali mu obličej, bili ho po hlavě a říkali mu: "Prorokuj!" A sluhové ho tloukli do tváře. [66] Když byl Petr dole v nádvoří, přišla jedna z veleknězových slušek, [67] a když uviděla Petra, jak se ohřívá, pohlédla na něj a řekla: "I ty jsi byl s tím Nazaretským Ježíšem!" [68] On však zapřel: "O ničem nevím a vůbec nechápu, co říkáš." A vyšel ven do předního dvora. V tom zakokrhál kohout. [69] Ale služka ho uviděla a zase začala říkat těm, kteří stáli poblíž: "Ten člověk je z nich!" [70] On však opět zapíral. A zakrátko zase ti, kdo stáli kolem, řekli Petrovi: "Jistě jsi z nich, vždyť jsi z Galileje!" On se však začal zaklínat a zapřisáhat: "Neznám toho člověka, o němž mluvíte." [71] V tom kohout zakokrhál podruhé. Tu se Petr rozpomněl na slova, která mu Ježíš řekl: "Dřív než kohout dvakrát zakokrhá, třikrát mě zapřeš." A dal se do pláče.

Mk kapitola 15.

[1] A hned zrána se poradili velekněží, starší a zákoníci, celá rada; spoutali Ježíše, odvedli jej a vydali Pilátovi. [2] Pilát se ho otázal: "Ty jsi král Židů?" On mu odpověděl: "Ty sám to říkáš." [3] Velekněží na něj mnoho žalovali. [4] Tu se ho Pilát znovu otázal: "Nic neodpovídáš? Pohled, co všecko na tebe žalují!" [5] Ježíš však už nic neodpověděl, takže se Pilát divil. [6] O svátcích jim propouštěval jednoho vězně, o kterého žádali. [7] Ve vězení byl mezi vzbouřenci, kteří se při vzpouře dopustili vraždy, muž jménem Barabáš. [8] Zástup přišel Piláta požádat o to, v čem jim obvykle vyhověl. [9] Pilát jim na to řekl: "Chcete, abych vám propustil židovského krále?" [10] Věděl totiž, že mu ho velekněží vydali ze zášti. [11] Velekněží však podnítili zástup, ať jim raději propustí Barabáše. [12] Pilát se jich znovu zeptal: "Co tedy mám učinit s tím, kterému říkáte židovský král?" [13] Tu se znovu dali do křiku: "Ukřižuj ho!" [14] Pilát jim řekl: "A čeho se vlastně dopustil?" Oni však ještě víc křičeli: "Ukřižuj ho!" [15] Tu Pilát, aby vyhověl zástupu, propustil jim Barabáše; Ježíše dal zbičovat a vydal ho, aby byl ukřižován. [16] Vojáci ho odvedli do místodržitelského dvora a svolali celou setninu. [17] Navlékli mu purpurový plášť, upletli trnovou korunu, vsadili mu ji na hlavu [18] a začali ho zdravít: "Buď zdrav, židovský králi!" [19] Bili ho po hlavě holí, plivali na něj, klekali na kolena a padali před ním na zem. [20] Když se mu dost naposmívali, svlékli mu purpurový plášť a oblékli ho zase do jeho šatů. [21] Cestou přinutili nějakého Šimona z Kyrény, otce Alexandrova a Rufova, který šel z venkova, aby mu nesl kříž. [22] A přivedli ho na místo zvané Golgota, což v překladu znamená "Lebka". [23] Dávali mu víno okořeněné myrhou, on je však nepřijal. [24] Ukřižovali ho a rozdělili si jeho šaty; losovali o ně, co si kdo vezme. [25] Bylo devět hodin, když ho ukřižovali. [26] Jeho provinění oznamoval nápis: "Král Židů." [27] S ním ukřižovali dva povstalce, jednoho po pravici a druhého po levici. [28] Kolemjdoucí ho uráželi: potřásali hlavou a říkali: "Ty, který chceš zbořit chrám a ve třech dnech jej postavit, [29] zachraň sám sebe a sestup s kříže!" [30] Podobně se mu mezi sebou posmívali velekněží spolu se zákoníky. Říkali: "Jině zachránil, sám sebe zachránit nemůže. [31] Ať nyní sestoupí s kříže, ten Mesiáš, král izraelský, abychom to viděli a uvěřili!" Tupili ho i ti, kteří byli ukřižováni spolu s ním. [32] Když bylo poledne, nastala tma po celé zemi až do tří hodin. [33] O třetí hodině zvolal Ježíš mocným hlasem: "Eloi, Eloi, lema sabachtani?", což přeloženo znamená: "Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?" [34] Když to uslyšeli, říkali někteří z těch, kdo stáli okolo: "Hle, volá

Eliáše." [35] Kdosi pak odběhl, namočil houbu v octě, nabodl ji na prut a dával mu pít se slovy: "Počkejte, uvidíme, přijde-li ho Eliáš sejmut." [36] Ale Ježíš vydal mocný hlas a skončil. [37] Tu se chrámová opona roztrhla vpůli odshora až dolů. [38] A když uviděl setník, který stál před ním, že takto skončil, řekl: "Ten člověk byl opravdu Syn Boží." [39] Zpovzdálí se dívaly také ženy, mezi nimi Marie z Magdaly, Marie, matka Jakuba mladšího a Josefa, a Salome, [40] které ho provázely a staraly se o něj, když byl v Galileji, a mnohé jiné, které se spolu s ním vydaly do Jeruzaléma. [41] A když už nastal večer - byl totiž den přípravy, předvečer soboty - [42] přišel Josef z Arimatie, vážený člen rady, který také očekával království Boží, dodal si odvahy, vešel k Pilátovi a požádal o Ježíšovo tělo. [43] Pilát se podivil, že Ježíš už zemřel; zavolal setníka a zeptal se ho, je-li už dlouho mrtev. [44] A když mu to setník potvrdil, daroval mrtvé tělo Josefovi. [45] Ten koupil plátno, sňal Ježíše z kříže, zavinul ho do plátna a položil do hrobu, který byl vytesán ve skále, a ke vchodu přivalil kámen. [46] Marie z Magdaly a Marie, matka Josefova, se dívaly, kam byl uložen.

Mk kapitola 16.

[1] Když uplynula sobota, Marie z Magdaly, Marie, matka Jakubova, a Salome nakoupily vonné masti, aby ho šly pomazat. [2] Brzy ráno prvního dne po sobotě, sotva vyšlo slunce, šly k hrobu. [3] Žikaly si mezi sebou: "Kdo nám odvalí kámen od vchodu do hrobu?" [4] Ale když vzhledly, viděly, že kámen je odvalen; a byl velmi veliký. [5] Vstoupily do hrobu a uviděly mládence, který seděl po pravé straně a měl na sobě bílé roucho; i zděsily se. [6] Řekl jim: "Neděste se! Hledáte Ježíše, toho Nazaretského, který byl ukřížován. Byl vzkříšen, není zde. Hle, místo, kam ho položily. [7] Ale jděte, řekněte učedníkům, zvláště Petrovi: "Jde před vámi do Galileje; tam ho spatříte, jak vám řekl."" [8] Ženy šly a utíkaly od hrobu, protože na ně padla hrůza a úžas. A nikomu nic neřekly, neboť se bály. [9] Když Ježíš ráno prvního dne po sobotě vstal, zjevil se nejprve Marii z Magdaly, z níž kdysi vyhnal sedm démonů. [10] Ona to šla oznámit těm, kteří bývali s ním a nyní truchlili a plakali. [11] Ti, když uslyšeli, že žije a že se jí ukázal, nevěřili. [12] Potom se zjevil v jiné podobě dvěma z nich cestou, když šli na venkov. [13] Ti to šli oznámit ostatním; ale ani těm nevěřili. [14] Konečně se zjevil samým jedenácti, když byli u stolu; káral jejich nevěru a tvrdost srdce, poněvadž nevěřili těm, kteří ho viděli vzkříšeného. [15] A řekl jim: "Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření. [16] Kdo uvěří a přijme křest, bude spasen; kdo však neuvěří, bude odsouzen. [17] Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: Ve jménu mém budou vyhánět demony a mluvit novými jazyky; [18] budou brát hady do ruky, a vypijí-li něco smrtícího, nic se jim nestane; na choré budou vzkládat ruce a uzdraví je." [19] Když jim to Pán řekl, byl vzat vzhůru do nebe a usedl po pravici Boží. [20] Oni pak vyšli, všude kázali; a Pán s nimi působil a jejich slovo potvrzoval znameními.